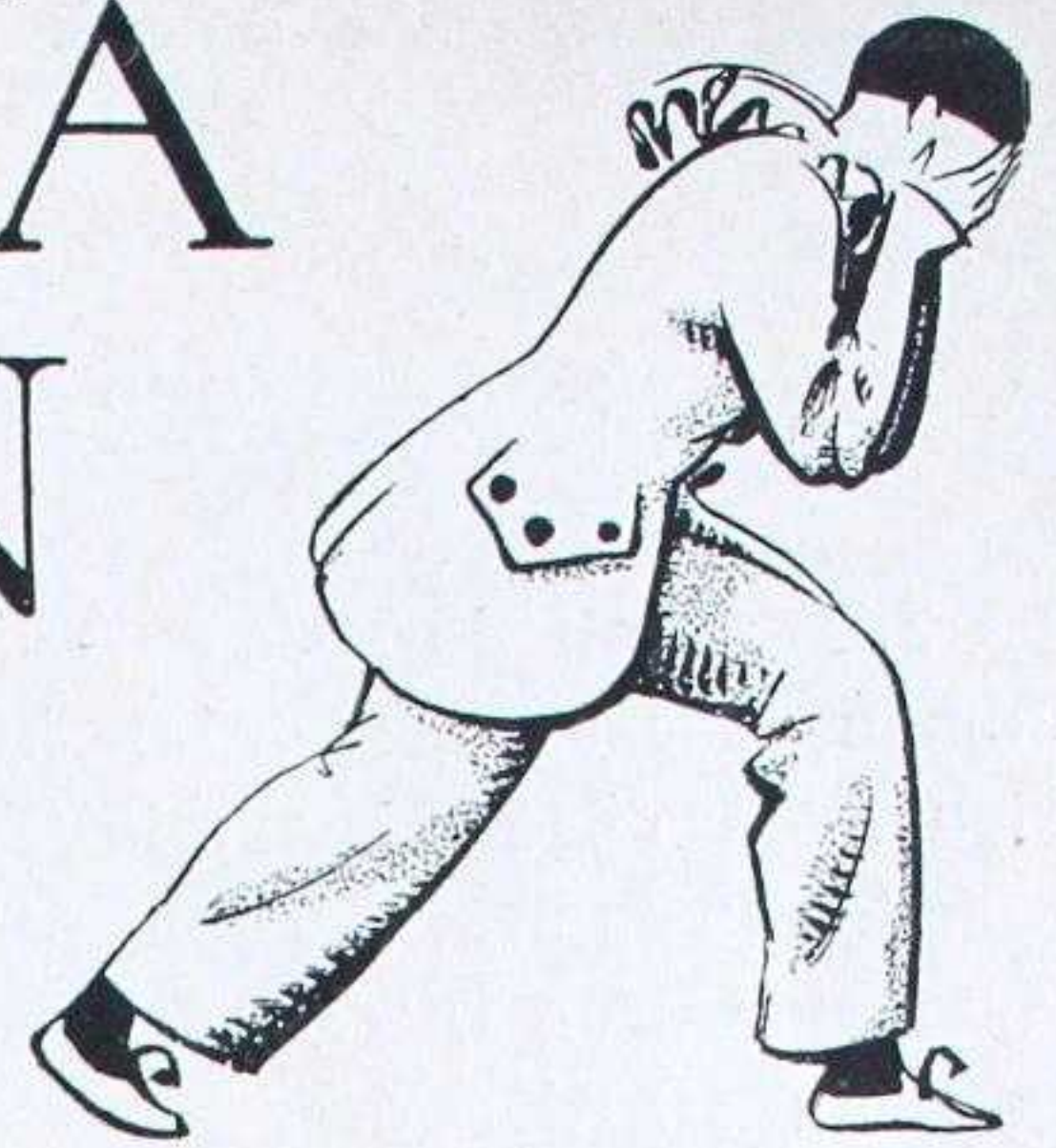

SVENSKA SCENEN

TIDSKRIFT FÖR SCENISK KONST

REDAKTÖR:

ERIK LJUNGBERGER

OSCARSTEATERN.

Flodin Hoffoto.

KEJSARINNAN MARIA THERESIA.

DORIS JERLSTRÖM SOM PRINSESSAN MARIA CHRISTINA; NAIMA WIFSTRAND SOM KEJSARINNAN MARIA THERESIA;
GRETA KARLSSON SOM PRINSESSAN MARIA ANTOINETTA.

OSCAR BÆCKSTRÖM.

MED ANLEDNING AF HANS 40-ÅRSJUBILEUM SOM SKÅDESPELARE.

Af Daniel Fallström.

För någon tid sedan — det var för resten strax innan Oscar Bäckström skulle fira sitt 40-årsjubi-

leum — aflade jag min gamle vän ett besök. Blotta namnet Oscar Bäckström gör ju att det drar ett leende öfver ens ansikte — det är ju så många roliga minnen det namnet framkallar — men när man sitter så där riktigt på tu man hand med den godmodige skådespelaren och hör honom berätta glada upplevelser från hans på sådana rika skådespelarelif, blir leendet ännu hjärtligare och det ena muntra skrattet aflöser oupphörligen det andra.

Oscar Bäckström och jag känna nu hvarandra ända från slutet af 70-talet. Och när vi någon gång råkas gå naturligtvis våra tankar tillbaka till de gångna åren. Det var gladare tider då än nu — det äro vi ense om — och det fastän kassan ständigt hade stark feber. Men så var humöret så mycket mera lysande.

Oscar Bäckström och jag flanerade också gärna tillsammans — i synnerhet vackra vårdagar när det skimrade i de snöhvita skyarna och de första hästhofvarna stucko upp ur Djurgårdens diken.

Det var då jag stiftade bekantskap med den lefnadsfilosof, som gömde sig innerst hos Oscar Bäckström, och när jag en dag kom till mötet i spritt ny kavajkostym och hanskar sneglade Bäckström bara på mig och sa' i den trankilaste ton i världen:

— Det tycks gå bra för dig!

Detta säfliga lugn präglade och präglar än i dag hela Bäckströms uppträdande både på och utom scenen.

Och han hade rika tillfällen att i början af sin aktörsbana få pröfva det. Lifvet var inte bara soliga vårdagar med små gemytliga artistmiddagar ute på Djurgårdsbrunn eller Fjäderholmarna. Oscar Bäckström fick nog äfven — fast endast en kortare tid — känna på hur det smakar att suga på ramarna och gå utan engagemang. Då blef tonen något bittrare, men trots motgångarna — de artistiska och de ekonomiska — förlorade den unge skådespelaren aldrig hoppet att en dag stå höljd af blommor och lagerkransar inför en jublande och oändligt tacksam publik — alldeles hvad som hände honom på Intima teatern senast härom kvällen och hvad som för resten inträffat många kvällar förut på Svenska teatern — både här och i Helsingfors — och på gamla Dramaten vid Kungsträdgården.

Oscar Bäckström har segrat både som lifvets konstnär och scenens.

Hvad har han då gjort det genom?

Jo, framför allt genom sitt humör — genom detta klippska bondlugn, jag nyss berört, och genom den replikens fräna beskhet, som i vissa af Bäck-

ströms roller kan göra en så ypperlig verkan.

Men för att sceniskt föra dessa goda egenskaper fram i rampljuset fordras en klar diktion och ett minspel, som noga och snabbt följer rollens alla skiftningar.

Almberg & Preinitz foto.

OSCAR BÆCKSTRÖM SOM KAPTEN PUFF.

Båda dessa medel stå också till den utmärkta artistens förfogande. Diktionen — skådespelarkonstens A och O — fick han slipad till ett glänsande instrument hos talkonstens suveräna mästarinna, den nu bortgångna fru Bertha Tammelin — hos hvilken äfven jag gått i skola — mimiken har han drifvit till att lydigt tjäna hans konstnärliga afsikter genom ett otroligt aktgifvande på sig själf. Och utan ett skiftande och uttrycksfullt minspel ingen komiker — ja intet komedispel.

Så sceniskt tränad och med sitt starka temperament, som ibland kan få de små ögonen att gnistra, gick Oscar Bäckström att lösa de uppgifter, som på komediens och lustspelets område väntade honom vid olika teatrar.

Han har fyllt dem alla väl — några mäterligt.

En bland hans första lustiga typer, som jag minns, var Anatole i Niniche ute hos Holmqvist på Djurgården. Det var sensommaren 1879. Så försvann Oscar Bäckström under visst ett par tre spelår till Göteborg, där han jämte den lyriske August Palme blef publikens bortskämda gunstling — August Palme damernas och Oscar Bäckström herrarnas — hvilken treflig sällskapskarl och oförlikneligt kvick festalare var icke den senare.

Efter Göteborg kom då äntligen turen till Stockholm. Och under många år roade Bäckström Dramatiska teaterns kräsna publik, som lärt sig konsten att skratta af Knut Almlöf och Svante Hedin. Så kom Bäckström som den populäre stockholmskådespelare han blifvit till Albert Ranft, stannade hos denne länge för att sedan bege sig ut på gästspel och till sist hamna i lugn och ro hos Gustaf Collijn vid Intima teatern.

Tar man nu en blick i artistiskt fågelperspektiv öfver Oscar Bäckströms teaterbana och sceniska skapelser, måste man beteckna den som sällsynt lyckosam — publikens gunstling som han alltid varit — och äfven skriva kritiskt under på att tack vare de förträffliga egenskaper, han besitter, han i flera af sina bästa roller som Turman i Geografi och Kärlek, doktor Jüttner i Gamla Heidelberg, Morten Kiil, "gräflingen" i En folkfiende för att nu inte glömma hans i sitt slag oöfverträffliga Kapten Puff, verkligen kommit det mäterliga nära. Alla hans gestalter ha präglats af godt hufvud och fin kultur. Och i några — som till ex. Michel Perrin och Jeppe — har hans hjärta

INTIMA TEATERN.

Uno Falkengren foto.

ELNA HALL.

KARIN MOLANDER SOM ELSA HALL.

brutit igenom och fyllt dem med rörande mänskligt lif. Det är *humorns* befriande konst han på ett så ypperligt sätt representerar — humorn, som kanske är scenens starkaste, mest betungande makt emedan den, när den är äkta, låter vårt leende bryta sig i tårar — alldeles som när solen skimrar fram genom vårdagens drifvande regnskyar.

Säkert är, att det är detta, som skapat Oscar Bäckströms popularitet, och som — hoppas jag — ännu i många år skall låta oss få njuta af hans personligt lefvande och tekniskt säkra och finslipade människoframställning.

Allt så lycka till, gamle vän!

A.-B. JOHN V. LÖFGREN & C:o

KUNGL. HOFLEVERANTÖR

FREDSGATAN 3, STOCKHOLM

RIKSTELEFON 429

ALLM. TELEFON 5048

Sveriges äldsta, största och bäst renommerade specialaffär i Siden- och Ylle-Klädningsstyger

Prover t. landsorten sändas gratis o. franco

SVENSKA STJÄRNOR OCH SVENSKA PJSER I NEW YORK.

BREF FRÅN SVENSKA SCENENS KORRESPONDENT I NEW YORK.

New York i nov. 1917.

Klockan är åtta på kvällen. Teatertid.

“The Great White Way“ ligger där, förförisk och farlig för främlingen såväl som den infödde, i all sin strålgans. Som dock icke har så långt igen då man dekreterat att denna bekanta stråkväg från och med den i instundande Decemberskall beröfvas sin illumination. För att spara. Spara är tidens lösen. Man spar på allting i New York nu, utom på pengar. Gulaschbaronerna — stora, väldiga praktexemplar — rulla sig i rikedom, och de måste ha ett fält för sina orgier. Broadway har blifvit platsen. Den ena limousinen efter den andra tömmer sitt innehåll framför entréerna till de otaliga teatrar, vaudeviller och biografer, som kanta Broadway från tjugotredje till femtionde gatan, hvilken c:a två kilometer långa sträcka erhållit namnet “the Great White Way“. Här synes det icke att det är krig. Tjugo nya teatrar ha tillkommit denna säsong, hvilka alla såväl som de gamla äro glänsande affärer för sina ägare, eller rättare sagt *sin* ägare — teatertrusten.

Men i ett fall har nöjeslivet förändrat sig sedan kriget kom, New York har fått sin stängningstid. Nattkabareterna ha stängts, och på slaget ett måste det vara mörkt å alla restauranter och salooner. Tolf stänger man. Hur det gick att rätta sig efter den nya anordningen?

Åhja, i början kändes det förstas litet underligt, men man blef snart van vid det och reflekterade icke vidare öfver det.

Den 14 november öppnade METROPOLITANOPERAN sin säsong, med *Aida*. *Caruso* sjöng Radamés parti, *Amati* Amonasro. I prestinnans parti återfinna vi en svenska, *Mme. Marie Sundelius*, en värmländska som gjort stormande lycka och nu räknas bland “namnen“. Skandinavien är ganska väl representeradt i Metropolitans ensemble denna säsong. Förutom *Mme. Sundelius* är *Julia Claussen* engagerad samt äfven norskan *Olive Fremstad*.

MARIE SUNDELIUS

EN SVENSK STJÄRNA VID METROPOLITANOPERAN.

Sarah Bernhardt har nyligen avslutat en fjorton dagars sejour här. Ingen trodde att hon skulle kunna öfverleva den svåra sjukdomen och operationen å Mount Sinai Hospital här i våras. Men Sarah gjorde skäl för namnet “odödlig“. Hon lefde, och hon har nu förklarat sin enda önskan vara att få upplefva den

dag, “då Frankrike omintetgjort hunnernas försök att nedslå det“. Sent glömmer jag Sarah's första uppträdande efter den svåra sjukdomen. Det var på KNICKERBOCKERTEATERN. Sista akten ur *Kameliam* öppnade aftonen, i hvilken hon förstas kreative *Marguerite Gautier*, en roll som hon för en intervjuare efter premieren förklarade sig ha utfört mer än tiotusen gånger. En exklusiv publik öfvervar föreställningen, och i logerna funnos många representanter för New Yorks “four hundred“. Ljuset i salongen slocknar och rampen tändes. Andlös tystnad råder, som när ridån går upp utlöses i de mest frenetiska handklappningar och blomsterkastning. Sarah ligger i den världsberömda sängen, nickar gladt åt publiken och kastar slängkyssar. När applåderorna efter c:a tre minuters förlopp tystnat, börjar spelet. Hvilket spel! Det var icke den sjuttio-treåriga, nådigt applåderade aktrisen vi här återfunno, utan den tjugutvåriga kokotten, sliten mellan hopp och misströstan. Hon var underbar. Dödsscenen gö-

res om möjligt än mer realistisk än någonsin tillförne, ridån sjunker öfver den döda *Marguerite*, den förkrossade *Armand*, *Gaston*, *Nichette*, *Gustave*, *Nanine*, doktorn och hela sällskapet, och ovationerna vidtaga på nytt. Men de synas aldrig vilja upphöra. Man är vild, och kulmen nås, då *Mme. Bernhardt* efter väl tjugonde ridåfallet leder publiken i *Marseillaisen* ...

Hennes sejour räckte som sagdt fjorton dagar, och hon är f. n. ute i landsorten, om man får kalla sådana städer som Chicago, Minneapolis, St. Louis och San Francisco för landsort. På grund af hennes lyte är repertoiren naturligt nog i någon mån

A.-B. ANTIKHUSET

BIRGER JARLSGATAN 23

RIKS TEL. 228 48. STHLMS TEL. 20 34

ANTIKNITETER - OBJETS D'ART - RUMSINREDNINGAR - RÅDFRÅGNINGSBYRÅ

begränsad till brottstycken ur de gamla glansrollerna, "L'Aiglon", "Hecube", m. fl., jämte några speciellt för henne skrifna patriotiska stycken. För några veckor sedan firade hon sin sjuttiofjärde födelsedag.

Svenskar på affischerna? Det finnes många. För att nu nämna stjärnorna, så är *Martha Hedman* för tillfället ute i landsorten med jättesuccèn *The Boomerang*, som gick i New York i två års tid på BELASCO THEATRE, åtta gånger i veckan. Och hennes syster *Margarete Leslie* är också mycket bemärkt här. *Christine Norman* är en annan, och hon skördar just nu mycken lycka på en BROADWAYTEATER. Bl. a. mindre ljus märkas *Arvid Paulson*, en skåning, engagerad vid COHAN & HARRIS THEATRE vid fyrtioandra gatan. Han har fått ganska fördelaktiga omnämmanden. Vidare *Hilda Spong* på CRITERION THEATRE och *Albert Gran* vid samma teater. Samt ett otal andra, som äro svåra att spåra upp, enär de dölja sin nationalitet under engelska och amerikanska namn. På vaudevillescenen ha vi bl. a. *Marie Nordström*, en prima revy- och vaudevillekraft. Hon uppträder just nu på PALACE THEATRE, och skördar hvarje afton stormande applåder med sin s. k. jesting.

Svensk repertoar kommer upp ibland. Nyligen spelade man *Henning Bergers* *Syndaflo den* på HUDSON THEATRE, och denna väckte väldigt uppseende, ity man munhögs väldeliga i tidningarna om dess lämplighet för damer på grund af det på sina ställen väl grofva språket. Men gick gjorde den, och det är hufvudsaken för teaterdirektören, d. ä. trusten. *Strindberg* spelas rätt ofta, och flera af hans verk ha fått engelsk dräkt. Många ha öfversatts af den berömde filmaktören och regissören *Warner Oland*, en tvättakta svensk som onekligen står främst bland de få svenska "filmstjärnor", vi äga. I våras spelades *Kamraterna* i tysk öfversättning på DEUTSCHES THEATER vid Irving Place, och nu spelas *Paria* på COMEDY THEATRE. Man funderar äfven på att taga upp *Lycko Pers* resa i engelsk öfversättning. Men skall jag säga, hvad jag tänker, får jag uppriktigt tillstå, att jag hoppas att detta går om intet, ty jag har läst igenom öfversättningen (denna dock icke gjord af Oland) och funnit densamma så illa gjord, att det är en ren skam. Som vanligt har man i den s. k. anpassningen, som alltid skall göras, stympat stycket rent oförsvärligt, tagit bort mycket och på andra ställen åter lagt till och "förbättrat" *Strindberg* på egen hand, allt i afsikt att bättre få fram det mekaniska. Ty i det rent tekniska är man mästare här.

I de större saker, jag här sett, *Ben-Hur*, *Julius Cæsar* m. fl., har man därvidlag nått så nära fullständighet, som gärna kan vara möjligt. Men med regien var det si och så. T. ex. folkscenerna i *Julius Cæsar*. På undertecknad, som sett hr *Klintbergs* arrangement af dessa för några år sedan å Svenska Teatern, och därför hade en stödje- och jämförelsepunkt, verkade de för mycket mekanik. Visserligen var det storslaget att se ettusen människor på scenen på en gång, men däremot verkade det rent af löjligt att se dessa ettusen statister, i alla åldrar och storlekar, vid den stora scenen, då Brutus talar till folket vid Cæsars bår, på en gång sträcka upp händerna, på en gång skrika eller tystna utan några som helst öfvergångar. Det kom sålunda att mer likna en afdelning gymnastiserande beväringar än en upprörd, lättledd pöbel.

Jag var en gång närvarande vid en repetition på Belasco

EN BORTGÅNGEN KOMIKER.

Den 5 december afled i sitt hem härstädes den från 1870- och 80-talen bekante skådespelaren *Jean Sandberg* i en ålder af 65 år.

Född i Stockholm den 4 augusti 1852 kom *Jean Sandberg* redan vid 13 års åldertill en af *Christian Åbjörnson* upprättad barnteater, där han kvarstod i två år. Efter olika engagementi i Stockholm och landsorten blef han år 1881 fästad vid *Frans Hedbergs* då nybildade teaterföretag i Göteborg, vid hvars Stora teater han sedan under ett tiotal år, äfven under *Lorentz Lundgrens* mångåriga direktörskap, var en af denna scens mest omtyckta skådespelare i den komiska genren. Hans konst var ärlig, och han gjorde sig aldrig skyldig till dessa pajizzerier, som man ofta nog, isynnerhet i operet-

JEAN SANDBERG SOM PIETRO I FRIHETSBRÖDERNA.

ten, fått se hos en senare tids skådespelare. Bland de roller i hvilka han gjorde sig bemärkt under sin Göteborgstid, kunna nämnas hans pratsamme vaktmästare *Snacke* i *Föreningsfesten*, hans gemytlige och smårolige vaktmästare *Jonsson* i *Visitlådan*, hans *Menelaus* i *Sköna Helena*, *Sansquartier* i *Nya garnisonen*, *Pietro* i *Frihetsbröderna* och *Löparnisse* i *Värmlänningarne*. Under 1890-talets första hälft var han fästad vid *Ranfts* teatrar tills han i maj 1897 för alltid lämnade scenen.

Utom sin skådespelareverksamhet ägnade sig *Jean Sandberg* äfven åt målarkonsten.

Under sin teatertid förstod han att alltid göra sig omtyckt för sitt vänliga väsen, sina muntra påhitt och kvicka infall, som dock aldrig voro sårande. Sedan han afgått från scenen var han några år delägare i sin systers, fröken *Amanda Sandbergs* handskaffär vid Västerlånggatan.

J. Sbg.

Theatre (som äges af teaterkungen *Belasco*). Man repeterade en fars. Underlig var den syn som här mötte mig. Öfver scen-golfvet hade lagts en matta, som var indelad i rutor, hvilka buro olika beteckningar, A1, A2, B1, B2, o. s. v. Ett veritabelt schackbräde. Jag frågade en af skådesplarna, hvad det skulle betyda. Till svar visade han mig sitt rollhäfte. Där stod förklaringen att finna. Före och efter replikerna stodo sådana anmärkningar som "stays at A1", "embraking Rose at C8", "runs from A2 to B7", etc. Detta har ju det goda med sig, att det befriar såväl skådespelaren som statisten från alla bekymmer hvar han skall göra

Sundbergs Damfrisering Hamngatan 5 A, Stockholm

Rekommenderas. Specialité: Finare Damhårarbeten.

OSCARSTEATERN.

Flodin, Hoffoto.

KEJSARINNAN MARIA THERESIA.

ESSIE CASE SOM PRINSESSAN ADELGUNDE.

af sig, men å andra sidan dödar det för den förstnämnde all individualitet.

Ja, detta nu framdragna exempel är ett godt bevis på att teater på det hela taget här ännu betraktas som ren affär och trustprojekt. Men naturligtvis finns det äfven undantag. I så fall de undantag, som bekräfta regeln.

George Axelsson.

Pärmar

jämte register till Svenska Scenens tredje årgång Kr. 2,25 (postafg. ej inb.) direkt från Svenska Scenens Exp., Stockholm C.

DEN RANFTSKA TEATERN VID OXTORGET

OCH NÅGRA ANDRA TEATERMINNEN FRÅN SKOLTIDEN
af Carl Forsstrand.

Det finnes ju talrika exempel på att personer, som vid mogna år och i sin mannaålder intagit en bemärkt ställning och förvärfvat ryktbarhet, redan i barndomen visade anlag och begåfning för sitt blifvande lifskall. Hur många kojans son har ej blifvit professor eller biskop till följd af sin obetvingliga lust för studier under barnåren, och hur många rask och modig yngling har ej blifvit en duktig krigare, därför att han bland skoltidens nöjen mest af allt älskade att leka med tennsoldater? Men på intet område eller verkningsfält torde ordspråket "ab ovo ad mala" (från ägget till äpplet) vara så tillämpligt som inom teaterlifvet eller beträffande skådespelarkonsten. Väl är det sannt, att en mängd människor ägnat sig åt denna utan någon egentlig kallelse eller af tillfälliga orsaker, men visst är också, att många ingått i Thalias tjänst på grund af verklig begåfning och liflig lust, äfvensom att många ibland dem mycket tidigt grepos af teatervermen och redan som barn med lif och lust "spelade teater".

Från min egen skoltid, för femtio år sedan och så omkring, har jag åtskilliga minnen i den vägen, som möjligen kunna intressera. De ha nämligen blifvit förbundna med några i våra teaterannaler under de senare decennierna mycket bemärkta och berömda namn.

I Stockholms Lyceum, där mina skolår förflöto alltifrån inträdet i förberedande klassen 1861 till studentexamen 1873, tror jag dock ej, att teaterintressena voro särskildt eller mer utpräglade än i Stockholms öfriga skolor på den tiden. Till de omtyckta förströelserna hörde visserligen det då mer än nu sällsynta nöjet att någon gång få gå på Operan — särskild gouterad var "Friskyttan" på Annandag jul och kanske mer för den brinnande galtens och allt det andra trolleriets än för Max' och Agathas skull — eller någon af de andra teatrarna. Mycket roligt var det att gå på Dramatens vind, hvilket kostade 25 öre, och så hade man ju sällskapsspetakel i hemmen, apteatern i Berns salong samt skuggspel och andra leksaksteatrar. Men någon verklig eller aktiv skådespelarekonst utvecklades blott undantagsvis, och de pojkar, som excellerade däri, betraktades också med känslor af beundran och afund. Sålunda minns jag hur mycket uppseende bröderna Albert och Gustaf Ranft — den store direktören och hans broder — väckte, kanske ej så mycket därför att de uppträdde i svarta sammetskläder, hvilket dock var mycket gentilt äfven i ett så gentilt läroverk som Stockholm Lyceum, utan därför att man snart kom under fund med att de voro starkt angripna af hvad man på nutidens språk kallar "teaterflugan". Om jag minnes rätt, höllo Ranftarna sitt intåg i skolan 1865 eller 1866, men då mer än femtio år förflutit sedan dess, är det ursäktligt om meddelandena om dem ej kunna bli särdeles detaljerade. Jag vill dock utan att träda grannlagenheten för nära säga, att de ej hyste något djupare eller lifligare intresse för de kunskapsskatter, som stodo att vinna i skolan, utan att hela deras tankevärld tillhörde teatern. Miljön för deras sceniska prestationer var emellertid mycket anspråkslös, nämligen en uthusbod vid deras moders hus vid Oxtorget. Det var uppriktigt sagdt en gammal ruskig gård och boden var både mörk och kall, men där uppfördes i alla fall, vill jag minnas, både Schillers "Wallenstein" och Shakespeares "Rikard III", och det visar ju att konstens heliga eld brann mycket lifligt hos Ranftarne, trots envirogerna. För öfrigt är

CYRANO DE BERGERAC.

Flodin Hoffoto.

IVAN HEDQVIST SOM CYRANO DE BERGERAC.

det mycket möjligt, att det var elegantare och de sceniska anordningarna mer förstklassiga i mamma Ranfts våning, men där fick undertecknad aldrig vara med. De bägge brödernas tillvaro på Stockholms Lyceum räckte blott några år. Man kan säga att de lyste och försvunno som meteorer, men redan vid midten af 1870-talet, då deras jämnåriga kamrater och många äldre sådana lågo i Uppsala och pluggade på examina, hade de slagit igenom som skådespelare, och däraf ser man, hur äfven en gnista, som tändts vid Oxtorget, kan slå ut i full och klar låga på de tiljor som föreställa världen.

Bland öfriga lycister, som beträdde dessa tiljor och förvärfvat ett berömdt namn, må nämnas Emil Hillberg och Georg Törnqvist. Bägge ägnade sig emellertid åt den sceniska konsten först efter studentexamen, och som de tillhörde en äldre åldersklass, har jag ej några personliga minnen af dem från skoltiden. Detta var däremot fallet med en annan, som visserligen aldrig blef skådespelare till yrket och sålunda ännu mindre någon berömd sådan, men i alla fall åtminstone i yngre år ägnade Thalia en hängifven hyllning och tjänst. Han hade också teaterlusten i blodet, kan man säga, ty han hette Tom

Gelhaar, tillhörde den bekanta kammarmusiker-släkten, var son till Fredrik Gelhaar och hofsångerskan Mathilda Ficker och broder till den berömda, ännu lefvande Wilhelmina G., gift först von Stedingk och sedan Wallenstéen. Tom Gelhaar var en god amatörskådespelare, särskildt i den komiska genren, och vid de talrika sällskapsspetakel, som med anledning af födelse- eller andra bemärkelsedagar gäfvos i min fars hem och i andra familjer af umgänget, var han spiritus rector, en nitisk och insiktsfull regissör, som städse tog de ofta med mycket skämt och glam förbundna tillställningarna på djupaste allvar. Tom Gelhaar var också en ganska god kuplettsångare, men i olikhet med många andra teaterentusiaster insåg han, att gåfvorna ej räckte till för uppträdanden inför offentligheten. I stället för skådespelare- eller sängarbanan valde han därför att bli posttjänsteman, och som sådan meriterade han sig så genom duglighet och ordningssinne, att han vid sin död för några år sedan var postmästare i Stockholm. Kärleken till teatern var emellertid hos honom djupt rotad, och ett vackert och gagnande vittnesbörd därom fanns i hans mångåriga ordförandeskap i de dramatiska och musikaliska artisternas pensionsinrättning.

K. DRAMATISKA TEATERN.

Flodin Hoffoto.

CYRANO DE BERGERAC.

STINA HEDBERG SOM ROXANE.

TEATERKRÖNIKA.

Julsångens stora händelse i hufvudstadens teatervärld har naturligtvis varit DRAMATISKA TEATERNS premiär på *Cyrano de Bergerac*. Åtminstone väntade man sig något extra af detta program, till hvilket biljetterna voro utsålda fjorton dagar i förväg till de tre första föreställningarne. Och stycket går för resten alltså för fulla hus och kommer väl att så göra en tid framåt. Teatern får sålunda en kassapjäs, och det lär vara hvad den behöfver. Är publikens hänförelse öfver Rostands mästerverk sålunda odelad, så hade kritiken ett och annat att anmärka mot det sätt, på hvilket stycket framfördes denna gång. Den sysselsatte sig betecknande nog föga med själfva iscensättningen, som ej tycks ha ådragit sig någon vidare uppmärksamhet med undantag för klostergården i slutakten. *René* erkände i sin recension i Soc.-Dem. att hon som så många andra gått och längtat efter *Cyrano*, men af många skäl blef hon bedragen i sin väntan. Det var i synnerhet den lif-

liga första akten i *Hotel de Bourgogne*, som blef en desillusion för henne, men äfven tredje aktens balkongscen var enligt hennes mening undermålig ur regisympunkt. Den förra verkade "halfständig repetition".

Hvad själfva stycket beträffar, som gifvits här förut 1901 på Dramatiska teatern med *Nils Personne* i titelrollen samt ett par år senare af ett franskt sällskap med själfva *Coquelin*, som kreerat *Cyrano*, uppehåller sig hufvudsakligen Bo Bergman i D. N. vid detsamma. Och han ser stora förtjänster i den heroiska komedien: "*Cyrano* förkroppsligar icke enbart skrytet och dumdristigheten och posen, och Rostand är icke uteslutande en akademisk rimjonglör. Det finns en ryggrad bakom gascognaderna och en poesi bakom attityden som äro något värda". Han skrifer vidare, att komedien "har gått världen rundt. Men bara i Frankrike har den sin rätta jordmån. Den speglar en folksjäl — inte hela själen, inte ens det värdefullaste i den, men mycket nog. Och den bottnar i en bestämd scenisk kultur, som vi sakna. Skall man försöka att sammanfatta hvad som brast i går, så är det på detta område, på stilkänslans och traditionens, luckorna märktes tydligast". Sannt nog säger samme författare, att förväntningarna voro högt spända på *Ivan Hedqvist* som *Cyrano*. Han hemförde äfven en vacker seger. Se här några utdrag ur omdömena om prestationen:

"*Ivan Hedqvist* hade redan från början lagt rollen åtskilliga nyanser mörkare, djupare, bittrare. Det blef knappast något bedårande öfver denne *Cyrano*, men den blef i stället betydligt mer öfvertygande mänsklig, både i värjstötarna och i lidandet. Så elegant som *Personnes* blef *Hedqvists* *Cyrano* icke, men det låg en imponerande brutal kraft öfver figuren. Det blef icke bara en *Cyrano*, som lekte med värjan och med tungan utan som också kunde sticka djupt och smärtsamt med bådadera. Hvilkens uppfattning som är riktigast tjänar ingenting till att disputera om. Varje skådespelare måste se rollen genom sitt eget temperament. Hufvudsumman är att skådespelaren öfvertygar. Och i det fallet lyckades *Hedqvist* förträffligt. Det var en genomförd uppfattning af figuren som godt kan göra skäl att kallas mästerverk." (Ernst Didring i A.-B.)

"Helt visst åstadkom han ypperliga saker — att han icke rådde med allt är ingenting att undra på. *Coquelin* själf lär ju inte ha varit så märkvärdig. Och *Cyrano* har i sin förening af poet, matador och humorist en sammankoppling af egenskaper, som ingen skådespelare kan omspanna fullständigt." (B. B—n [Bo Bergman] i D. N.)

"Denne *Cyrano* var kraftfull och eldig, han var också öm och vek, så i den ypperligt utförda balkongscenen, så äfven i den smittande vackert gifna slutscenen. Däremot saknade man spiritualitetens krydda i framställningen; likaså den ridderliga aristokratismen." (Rbs [Olof Rabenius] i N. D. A.)

"Hr *Hedqvist* har nu tagit arf efter *Personne* och ger en *Cyrano*, som äger flera sympatiska drag och säkerligen sitter inne med förutsättningar att återväcka den stora publikens intresse för det kända stycket. Framställningen täcker visst icke diktarens konception, men en sida af personligheten är omsorgsfullt utarbetad och förefaller genomlevad: *Cyranos* melankoli, hans ömma och delikata hjärta och poetiska förmåga att genom den sublimes handlingen njuta uppoffringens bittra glädje. — — — Men *Cyrano* är icke endast ett känsligt sentiment, han är också — och det är den historiska traditionen — den ständiga parata kvickheten i mun och hand, den humoristiske slagskämpen, den magnifika posören, den oförskämde storskräflaren, gascognaren af *d'Artagnan*-typ. Här räckte icke skåde-

KLEMMINGS
ANTIQUARIAT
MALMSKILLNADSGATAN 1

GRAVYRER
PORTRÄTT OCH GENRE

spelarens temperament på långt när och både den tindrande espriten och den komiska brion uteblefvo t. ex. i ett sådant glansnummer, som den med duellen kombinerade balladen i första akten." (S. S—n [Sven Söderman] i St. D.).

"Ivan Hedqvists Cyrano är ett duktigt stycke arbete af en begåfvad aktör. Men skådespelarens sceniska skolning och personlighet räcka inte till att skapa en fullgången Cyrano. Mycket finns där — som själfva den yttre apparitionen, kraften, det genomträngande i stämman — men mycket saknas: det öfverdådiga, det glänsande, diktionens kultur och den lyriska flykten och farten hos gascognarpoeten." (Daniel Fallström i St.-t.).

"Den tredje af de svenska Cyrano, Ivan Hedqvist, är den som har det varmaste sinnet för det rent mänskliga i rollen. Han briljerar mindre än någon annan: det är i början, då rollens virtuossässighet är starkast framträdande, en viss tyngd öfver talets flöde, en brist på ögonblickligt smattrande slagfärdighet. Hvarje detalj af ordduellerna sticker och slår, allting belyses men icke ögonblickligt, icke elegant öfverhalkande; denne Cyrano är en något germaniserad gascognare. Man tror på hans förmåga att hålla hundratals motståndare stängna — bara han kan hindra dem att anfälla på en gång.

Däremot är man fullt säker på en sak: hjältens poetiska kraft. Hedqvist ger föreställningen om en fantasimänniska berusad af sina egna ord; det behöfs blott den minsta gnista och den retoriska poesien slår ut i full flamma; hvarje fras föder af sig en ny, full af kvickhet eller stämning, eller båda på en gång. Det är egentligen det viktigaste af allt. Ty därmed bortfaller något, icke allt, af orimligheten i hjältens förnedring som sufflör åt en snäll nolla. Cyrano får luft åt en dubbel lidelse: lidelsen för Roxane och lidelsen att dikta då han ger Christian alla de glänsande och gnistrande kärleksfraserna." (A. B—s [August Brunius] i Sv. D.)

Stina Hedbergs Roxane senteras däremot inte vidare af kritiken. Det vill säga omdömena divergera betydligt. Ernst Didring skriver, att "af den distinkta öfverlägsna och raljanta preciösa fick man en mycket blek bild", medan Bo Bergman anser, att hennes Roxane "tog sig bäst ut i det preciösa koketteriet, i den lätta och lekfulla tonen". För René blef det "nästan retsamt" att se Valborg Hansons efterföljarinna, som enligt hennes mening "ingenting har af precieuse". August Brunius håller före att skådespelerskan saknar förutsättningar "för det preciösa, det finlipade intellektuella draget. Balkongscenen och slutakten gjordes däremot med all den klokhet och grace man kan begära". Af de öfriga medspelare är *Olof Molander* enligt allas mening mycket lyckad som grefve de Guiche och likaså *Ivar Nilsson* som Raguenu.

*

På INTIMA TEATERN har en svensk författare hemfört en vacker seger. *Ernst Didrings* nya komedi *Elna Hall* blef inte blott en betydlig publiksuccès, som alltjämt lockar mycket goda hus. Den blef äfven en af diktarens vackraste framgångar på scenen. Vi återge här några uttalanden af den öfver hela linjen mycket gynnsamma kritiken:

"*Elna Hall*" är ett märkligt och gediget skådespel, som uppbares af starka känslor och lidelser och därjämte företer stora och mycket beaktansvärda förtjänster till sin dramatiska byggnad. Det är i mångt och mycket ganska karakteristiskt för Didring som dramatisk författare. Man återfinner där t. ex. hans vackra, ibland kanske något oklara lyrism äfvensom hans lilla benägenhet för symbolism etc. På det hela torde det vara att anse som ett af Didrings bästa sceniska verk, och den stämning som hvilat däröfver är en verklig diktares verk." Ths (Erik Thyselius) i A.-T.

FOUGSTEDT

IVAN HEDQVIST SOM CYRANO DE BERGERAC.

Karrikatyr för Sv. Scenen af Arvid Fougstedt.

"Fast pjäsen inte har något nytt att säga, hör den till det bästa af Didrings hand från senare tid. (B. B-n i D. N.)

"Den människoskildring, som utföres i dramat, är onekligen gifvande. Och kärleken framställes åskådligt i sina trenne skilda typer och tonarter: kvinnans känslostarka, af lidandet för-

.....
 Etabl. 1846 Parfumerie Antoinette W. Nording Stockholm Etabl. 1846

 Birger Jarls gatan 16 Biblioteksgatan 11 Drottninggatan 63
 Rikstel. 32 35 Allm. Tel. 20 38 Rikstel. 31 02 Allm. Tel. 99 50 Riks Norr 668 Allm. Tel. 72 13

LORENSBERGSTEATERN, GÖTEBORG.

ANATOL.

Anna Backlund, Göteborg, foto.

ANDERS DE WAHL SOM ANATOL; TOLLIE ZELLMAN SOM ANNIE; HARRY ROECK HANSEN SOM MAX.

djupade hängifvenhet, den ene mannens självviska och förgrämda passion, som slutligen tycks uttorka sig själf, den andres flyktiga njutningslust." (Rbs i N. D. A.)

"Detta skådespel är säkert och klokt byggt de två första akterna. Och replikerna falla enkelt och naturligt. Men i den tredje mi-ter för attaren det konstnärliga fotfästet och förirrar sig upp i molnen." (D. F-m i St. T.)

"Ernst Didrings nya skådespel är uppenbart skrifvet under starka litterära intryck, men genomför ändå en själfständig tankegång och har obestriddliga dramatiska förtjänster. Byggnaden är fast och bindande och fastän samtalet emellanåt är litet för löst och en del repliker tomma, för det den inre rörelsen oafbrutet framåt. Scenerna äro effektivt konstruerade, ett par vackra och passionsmättade, och dialogen är, fränsedt en del artificiella litteraturord och kvasidjupsinnigheter, ganska personligt afslöjande." (S. S-n i St. D.)

"Elna Hall" är ett erotiskt drama, det mest distinkta, vackert genomförda och koncentrerade, som Ernst Didring gjort i denna art." (G. B. i Sv. D.)

Utförandet var på ett par händer mycket godt och bidrog till succén. Lars Hanson hade sin första uppgift för säsongen som fyrmästaren, där han, enligt Rbs i N. D. A. "gaf en öfverlägset väl karaktäriserad figur". För öfrigt skördar han loford öfver hela linjen. Det är endast Fallström som inte är nöjd

nes glansroller, och som han spelade för sista gången 1841, ett par år före sin död. Stycket har sedermera uppförts i Davidsons paviljong, på Ladugårdslandsteatern samt har sedan 1888, då teatern med bland annat detta stycke på programmet firade den kungliga talscenens 100-årsjubileum, tillhört Dramatiska teaterns repertoar. Vid detta tillfälle innehade Oscar Bäckström äfven titelrollen i hvilken han nu jubilerade. Och den komiska framställningen var lika storartad nu som då skådespelaren för första gången spelade rollen intygade de kritiker som haft tillfälle att jämföra. Ellen Appelberg hade öfvertagit Ellen Hartmanns gamla roll som Lisa Spitsenas, i hvilken hon utvecklade ett sprudlande subretthumor. Holbergpjesen, som aldrig uppförts här förut, blef knappt hvad man väntat, ehuru jubilarer som Jeronymus gaf ett förträffligt prof på sin ypperliga Holbergtolkning.

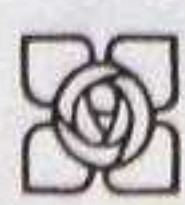
Direktör Ranft har fått en ny stor succès på Oscarsteatern med *Leo Falls* nya operett Kejsarinnan Maria Theresia. Operetten är också påkostad en uppsättning som man inte just varit bortskämd med på sista tiden på denna scen. Med Falls melodiosa förfinade musik, enligt O. M-s i Sv. D. "visserligen

med framställningen: "det var icke en helstöpt figur han gaf oss". Karin Molander, som innehade titelrollen, pröfvade sig med framgång i en tragisk uppgift, där hon "lagt ett afsevärdt stycke till sin andliga växt". Däremot var man tämligen ense om, att hr Carlsten inte passade i sin roll af förförare.

*

Den 13 december firade Oscar Bäckström sitt 40-årsjubileum med Thalia och jubileet gick af stapeln på Intima teatern inför en till sista plats besatt, distinguerad salong. Programmet upptog Kapten Puff samt Pernillas korta frökentid. Den förra hade sin premiär på Bollhusteatern 1789, då titelrollen krearades af den 17-åriga Lars Hjortsberg, som blef en af den-

WILH. DRÖHSE
JUVELERARE, Biblioteksgatan 2

JUVELER · GULD
SILVER · NYSILVER

OBS. Guld och Diamant-
arbeten utföras å egen verkstad
Riks Tel. 7099 Allm. Tel. 7099.

TEATERALMANACK.

VIRAN RYDQVIST-TURNÉN.

15/11 **K. Dramatiska teatern.**

Kära släkten.

Lustspel i 3 akter af *Gustav Esmann*.

Grosshandlare Friis, direktör
för ett ångbåtsbolag .. Nils Personne
Elise } hans barn { Ellen Borlander
Emily } Tyra Zanderholm
Ida } Nickan Lindskog
Jakob } Olof Molander
Randall, vice konsul,
gift med Elise Albion Örtengren
Klas af Leijonstam, gift
med Emily Axel Högel

Valdemar Nyström, löjtnant i flottan
Friis' systerson Gösta Hillberg
Grefve Maagenhjelm ... Sven Bergvall
von Schöldpadda Kurt Welin
Grosshandlare Ludwig .. Knut Lambert
Thomsen, bok-
hållare } hos { August Byström
Andersen, be- } Friis { Ernst Noré
tjant

17/11 **Folkets teater.**

Hobsons dilemma.

Lustspel i 4 akter af *Harold Brighouse*. Översättning af *Hugo Vallentin*.
Dekorationerna från *Manne Hallengren*. Regi: *Hjalmar Peters*.

Henry Horatio
Hobson Charles Paterson
William Mossop
(Willie) Gerhard Johnson
Albert Prosser Rudolf Wendbladh
Tybby Wadlow Victor Hagman
Jim Heeler... Robert Johnson Carlowitz
Fred Beenstock Knut Pehrson

Doktor Mc Farlane Helmer Enwall
Maggie Hobson Thérèse Enwall
Alice Hobson Mary Johnson
Victoria (Vick)
Hobson Lisa Asklöf-Peters
Mrs Hepworth Eddy Gumpert
Ada Figgins Margot Adolfsen

29/11 **Intima teatern.**

Elna Hall.

Skådespel i 3 akter af *Ernst Didring*. Regi: *Författaren*.

Richard Hall, Fyrmästare,
f. d. sjöofficer Lars Hanson
Elna, hans hustru Karin Molander

Allan Åberg, lotslöjtnant Rune Carlsten
Olson, mästerlots Josua Bengtson
Erik, fyrbiträde Gösta Gustafsson

4/12 **Blancheteatern.**

Dansösen.

Komedi i 3 akter af *Melchior Lengyel*. Regie: *Nils Johannisson*.

Lola Hilda Borgström
Bojdan Nils Johannisson
Laszlo Ernst Eklund
Tomy Axel Nilsson
Lingart Bror Öbergsson
Maschka Lotten Olsson

Nina Gulli Natorp
Elvira Alice Uddgren
Olga Sonja Crampelle
Direktören Sven Quick
Tjänstflickan Titti Michal
Betjänten Karl Öberg

8/12 **Oscarsteatern.**

Kejsarinnan Maria Theresia.

— Die Kaiserin —

Operett i 3 akter. Texten, efter Franz von Schönthan, af *Julius Brammer* och *Alfred Grünwald*. Översatt af *Oscar Ralf*. Musiken af *Leo Fall*. Dekorationerna af *Carl Grabow*. Kostymerna af *Anna Ek* (teaterns ateljé). Belysningsarmatur från *G. A. Nyströms Metallfabriks A.-B.* Dansen af *Sven Fredriksson*. Regissör: *Oskar Textorius*. Dirigent: *Gustaf Tropp*.

Första akten

Prins. Maria Theresia Naima Wifstrand
Storhertig Franz af Loth-
ringen Elvin Ottoson
Grefve Kaunitz, kansler Oskar Textorius
Grefvinnan Fuchs ... Torborg Schröder
Gesanten i gult Karl Kinch
Gesanten i rött Sven d'Ailly
Gesanten i blått Carl Johansson
Grefve Khevenhüller, öfver-
hofmästare Theofron Wickbom

Löjtnant von der Heide,
kurir Eric Fröling
Comtesse Karla } Manetta
Trautmannsdorff } prinsess:s } Eriksson
Baron. Helena } hofdamer } Tora
Liechtenstein } Carlsson
Prins Karneval } ma- } Sven Fredriksson
Colombine } sker } Lisa Bryde

hvarken påfallande ny eller blodfull, men älskvärd och städad samt utsökt serverad" och förträffligt spelad, kommer den säkert att hålla sig på spellistan ett godt stycke in på det nya året. *Naima Wifstrand* uppbar titelrollen med all den bravur hon är mäktig och det vill inte säga så litet. *Essie Case* framträder mycket fördelaktigt i en komisk uppgift och för öfrigt går hela det populära gardet i elden med undantag för *Axel Ringvall* som nu för första gången på länge får hvila sig i ett program.

Landsortens teaterkrönika och annat måste på grund af det strängt anlitade utrymmet i första numret stå öfver till nästa nummer.

Flodin, Hoffoto.

STÖVLETT-KATHRINE.

LILLY JACOBSSON SOM DROTTNING CAROLINA MATHILDA.

Andra och tredje akterna

Kejsarinnan Naima Wifstrand
Kejsarinnans gemål Elvin Ottoson
Prins. Maria Antoinetta Greta Karlson
Prins. Maria Christina Doris Jerlström
Grefve Kaunitz Oskar Textorius
Grefvinnan Fuchs ... Torborg Schröder
Prinsessan Adelgunde, kallad
Bichette Essie Case
Grefve Pepi Cobenzl, kejsa-
rinnans page Christian Schröder
Grefve Khevenhüller Theofron Wickbom
Hofrådet Crusius, president
Förste kommis- } John
sarien } Öfverman
Andre kommis- } Oscar
sarien } Åberg
"Kyskhets- } August
kommis- } Tollquist
slonen }

Dr van Swieten Oswald Thorén
Comtesse Traut-
mannsdorff } Manetta Eriksson
Fröken von } Greta Andrén
Treufels }
Baronessan } Hildur Blomqvist
Schulhof }
Haindorfer, kammar-
tjänare Gunnar Strindin
Kleespitz, kejs. piprensare
och braständare Carl Johansson
Resi, modist Annie Sjöblad
En vaktbefälhavare ... August Sjöholm

Allt eftertryck utan angifvande af källan förbjudes!

AKTIER OCH OBLIGATIONER

KÖPAS · SÄLJAS · OCH · BELÅNAS · GENOM

Bankfirman THEO DIEDEN

KARLSKRONA
10 75, 11 75

MALMÖ
14 84, 20 50, 37 57

LANDSKRONA
9 51, 9 52

KUNGL. TEATERN.

Flodin, Hoffoto.

“PÅ BALETTSALEN.”

SIRI ÖSTERHOLM SOM EN AF SOLODANSÖSERNA.

8/12 Folkteatern.

Hvetebröd och rågbröd.

Folklustspel i 5 akter. Bearbetning af A. Bosin.

Göran Kropp, kapitalist Fritz Strandberg
Therese, hans hustru... Signe Lundberg
Hennes Nåd von Draken,
hans svärmor... Gucken Cederborg
Blomma Signe Lindén
Engel Gunhild Herlin-Lindberg
Greta Elsa Textorius
Brukspatron Stolt Arvid Dahlberg
Kammarjunkar von
Draken Nils Norsander

Axel Holm Helge Karlsson
Kalle Kaffe, hans
verkgesäll Sigurd Wallén
Pettersson Robert Ryberg
Kumlin Carl Thorell
Pelle, bogarelärling Artur Rolén
Lotta, husj. } Edit Wallén
Frans, betj. } hos Kropp } Gösta Hallin
Lönbom, kommissionär }
Åke Hermansson

12/12 Folkets teater.

Åkare Henschel.

Skådespel i 5 akter af Gerhart Hauptmann. Dekorationer af Manne Hallengren.
Regi: Hjalmar Peters.

Åkare Henschel..... Robert Carlowitz-Johnsson	Wermelskirch Charles Paterson
Fru Henschel Eddy Gumpert	Fru Wermelskirch .. Margot Adolphson
Hanne Schäl (senare fru Henschel)..... Thérèse Enwall	Franziska Lisa Asklöf-Peters
Bertha.....	Hauffe Knut Pehrsson
Hästh. Walter Rudolf Wendbladh	Mäster Hildebrant Erik Forslund
Sibenhaar Gerhard Johnsson	Franz Rupert Johansson
Karl.....	George..... Victor Hagman
	Fabig..... Helmer Enwall
	Djurläkare Grunert Erik Forslund

13/12 Intima teatern.

Recett för Herr Oscar Bäckström med anledning af hans 40-årsjubileum.

Kapten Puff

eller Storprataren.

Komedi i en akt af Olof Kexél.

Fru Hedvig Sophia Contant, ung rik änka Ingeborg Ståhl	Fröken Jernmalm, fru Contants vän Sagny Nicher
Kapten Puff } friare { Oscar Bäckström	Majorskan Pratmeijer ... Tyra Dörum
Kapten von Bombert } { Carlo Keil-Möller	Borgmästarinnan Sliddersladder Anna-Lisa Fröberg
Brukspatron David Contant, den unga änkans farbror ... John Ekman	Lisa Spitsenas, hush: a hos fru Contant ... Ellen Appelberg
Kommersrådinnan*... Louise Wahlberg	En lakej Folke Pilo
Fröken, hennes syster*... Aina Westin	

* likaledes släktingar

Pernillas korta frökentid.

Komedi i 3 akter af Ludvig Holberg. Öfversättning af Einar Fröberg.
Regi: Rune Carlsten.

Leander, Leonoras älskare, John Westin	Bernilla, deras piga Anna Caristen
Henrik, hans tjänare ... Rune Carlsten	Gottard Nils Lundberg
Jeronimus, hans styf-fader Oscar Bäckström	En notarie Eric Ljungqvist
Leonora Sagny Nicher	Lucie, Pernillas mor, Louise Wahlberg
Leonard, hennes fader ... Albert Ståhl	Fö-ste skälmen Josua Bengtson
Magdelone, hennes moder, Tyra Dörum	Andre skälmen Gösta Gustafson
	Tredje skälmen Eric Biuw

14/12 K. Dramatiska teatern.

Cyrano de Bergerac.

Heroisk komedi i 5 akter på vers af Edmond Rostand. Fri öfversättning af Harald Molander. Dekorationerna af John Ericsson. Regie: Karl Hedberg.

Cyrano de Bergerac ... Ivan Hedqvist	Ligniére, poet August Palme
Christian de Neuville Ivar Kåge	Montfleury } skådespelare { Ernst Norée
Grefve de Guiche Olof Molander	Bellerose } vid truppen i { Frans Envall
Henri Le Bret Bror Olsson	Hotel de } Carl Broval-
Vicomte de Valvert Gösta Hillberg	Jodelet } Bourgogne } lius
Marquis de Cuigy Knut Lambert	En musketör Eric Sundborg
Marquis de Brissaille Axel Högel	1:ste markisen Guido Valentin
Kapten Carbon de Castel-Jaloux* Albion Örtengren	2:dre markisen Olle Ålund
Baron de Casterac de Cahuzac* Gustaf Molander	1:ste poeten Sten Jeurling
Chevalier d'Antignac-Juzet* Sven Bergvall	2:dre poeten Folke Walder
Baron de Colignac*... Bengt Djurberg	3:dje poeten Nils Östman
Baron Hillot de Blagnac-Saléchan* Tycho Bergvall	1:ste borgaren Carl Engdahl
Ragueneau, värd på "Poeternas tavern" Ivar Nilsson	2:dre borgaren Svante Bodén
* vid gardets Gascognska compangnie	1:ste lakejen Torsten Bergström
	2:dre lakejen Carl Fastborg
	En portvakt August Byström
	En ficktjuv Sven Miliander
	En munk Kurt Welin
	En spansk officer Uno Henning

Roxane } Stina Hedberg	Syster Claire Ebba Gardh
Barthénoïde } precie- { Mayne Lundgren	1:sta pagen Magda Holm
Urimédonte } öser { Ebba Blickingberg	2:dra pagen Dora Söderberg
Félixérie } Maja Lindquist	1:sta skådespelerskan Eva Näs
Clomire } Aina Stern	2:dra skådespelerskan ... Anna Norling
Roxanes duenna Ellen Borlander	En lemonadförsäljerska Anna-Lisa Wimmerstedt
Lise, Ragueneaus hustru, Elsa Nilsson	En blomsterförsäljerska, Elsa Runquist
Moder Marguerite .. Hermine Salander	
Syster Marthe Jessie Wessel	

15/12 Södra teatern.

Nybroplan 2.

Fars med sång och dans i 3 akter af Oscar Engel och A. F. V. Körber.
Öfversättning af Sven Nyblom.

Willehad Schubert, rentier från Trosa Eugén Nilsson	Greta Eva Ericson
Amalia, hans hustru Zara Backman	Hans Sidner Tage Almqvist
Karin, deras dotter... Hildur Lindholm	Fritz Krüger Paul Hagman
Kristian Jacobson Ernst Fastbom	Lissi Jäger, varitésångerska Julia Ewert
Marianne, hans andra hustru Ingeborg Nilson	Rimberger, skriftställare Eric Lindholm
	Alfred Adler, ingenjör ... John Lindén
	Figge, betjänt Gustaf Lindberg

SIDENHUSET REGERINGSG. 32 DETALJ * EN GROSS

NORDENS STÖRSTA SIDENFIRMA Förstkl. Damkonfektion o. Beställningskrädderi Teaterartister erhålla rabatt.